

ਲਾਓਦਿਕਿਆ — ਨੰਬਰ ਦੇ

ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸਿੰਗ

Jeff Pippenger

2023-08-27

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਸਮਝ ਲਈ ਇਹ ਅਤਿ-ਆਵਸ਼ਕ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਧਰਮ-ਸੁਧਾਰ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ, ਉਸ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਧਰਮ-ਸੁਧਾਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤਿੰਨ ਮੁੱਖ ਧਾਰਾਵਾਂ ਬਾਈਬਲ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸਹੀ ਪੱਧਤੀ ਨਾਲ ਵੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦੌਰਾਨ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਸਦਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਆਇਆ ਹੈ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਕਈ ਜਾਲਸਾਜ਼ ਪ੍ਰਤੀਆਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਕਿੰਗ ਜੇਮਜ਼ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਸਹੀ ਪੱਧਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਕਈ ਜਾਲਸਾਜ਼ ਰੂਪਾਂ ਨਾਲ ਓਹਲੇ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਖੜੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਹੀ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕਾਂ (ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ) ਨੂੰ ਲੁਕਾ ਦੇਵੇ।

“ਪਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨਿਸ਼ਕ੍ਰਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਸ ਨੇ ਉਹੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਹਰ ਹੋਰ ਸੁਧਾਰਕ ਅੰਦੋਲਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਹੈ—ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਅਸਲ ਕੰਮ ਦੀ ਥਾਂ ਇੱਕ ਨਕਲੀ ਰੂਪ ਥੋਪ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਨਾਸ ਕਰਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਝੂਠੇ ਮਸੀਹ ਉੱਠ ਖੜੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਸੋਲਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਝੂਠੇ ਭਵਿੱਖਵਕਤਾ ਉੱਭਰੇ।” *The Great Controversy*, 186.

1840 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ ਦੀ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸਕ ਕਥਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਚਾਦਰ—(ਜੋ ਧਰਤੀ ਦੇ ਉਸ ਪਸ਼ੂ ਦੇ ਦੋ ਸਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਜੋ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਹੈ)—ਮਿਲਰਾਈਟ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਨੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸਿੰਗ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਲਿਆ। ਇਸੇ ਸਮੇਂ, ਉਹ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਮੰਨਦੀਆਂ ਸਨ, ਪਤਿਤ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਬਣ ਗਈਆਂ, ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ, “ਰੋਮ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ।” ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਾਂ ਨੇ 1843 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਡਿੱਗ ਪਏ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਚਾਦਰ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨੇ ਅੱਗੇ ਚਲਾਈ। ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉਸ ਕੰਮ ਦੀ ਪਰਾਕਾਸ਼ਣਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੀ “ਜੰਗਲ ਵਿੱਚਲੀ ਕਲੀਸਿਆ” ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਮਝ ਤੱਕ ਲਿਆ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਤਹਕੀਕੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ, ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਬਤ, ਦੀ ਪਰਖ ਆ ਗਈ। ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦੀ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੰਧਕਾਰਮਈ ਯੁੱਗਾਂ ਦੌਰਾਨ ਪਾਪਾਈ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਰਿਵਾਜਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦੱਬ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਨੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਾਂ ਨੂੰ 1840 ਤੋਂ 1844 ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵੱਲ ਲਿਆਇਆ ਅਤੇ ਇਲਿਆਹ ਦੀ ਪਰਖ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਸੀ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਾਂ ਨੇ ਮਿਲਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਰੋਮ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਏ। ਮਿਲਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਚਾਰਿਤ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਰਖ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਕਰਮਲ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਇਲਿਆਹ ਸੀ।

ਅਤੇ ਇਲਿਆਹ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਡਗਮਗਾਉਂਦੇ ਰਹੋਗੇ? ਜੇ ਯਹੋਵਾਹ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲੋ; ਪਰ ਜੇ ਬਾਅਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲੋ। ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਉੱਤਰਿਆ। 1 ਰਾਜਿਆਂ 18:21।

1840 ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮਿਲਰ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤ ਇਲਿਆਹ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਾਂ ਨੇ ਬਾਅਲ ਨੂੰ ਚੁਣ ਲਿਆ!

ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਧਰਮ-ਸੁਧਾਰ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸੱਚਾਂ ਦੀ ਮੁਹਰ-ਖੁਲ੍ਹਾਈ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ “ਸਵੇਰ ਦੇ ਤਾਰੇ” ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਬੁਆਤੀਰਾ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਇਤਿਹਾਸਕ ਦੌਰਾਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਬਾਈਬਲ ਦੇ

ਵਿਰੁੱਧ ਸਿੱਧਾ ਹਮਲਾ ਇਸ ਤੋਂ ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਗੱਲ ਖ਼ਾਸਕਰ ਵਾਲਡੈਨਸੀਅਨਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ The Great Controversy ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। 1930 ਵਿੱਚ, ਬੈਂਜਾਮਿਨ ਵਿਲਕਰਸਨ ਨੇ Our Authorized Bible Vindicated ਨਾਮਕ ਪੁਸਤਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਉਹਨਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਮੂਲ ਪਾਠਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚਲਾਈ ਗਈ ਲੜਾਈ ਦਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀਕਰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੰਤਤਹ ਉਪਯੋਗ King James Bible ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਜਾਲਸਾਜ਼ ਪਾਠਾਂ ਦਾ ਵੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੈਥੋਲਿਕਾਂ, ਧਰਮ-ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਅਤੇ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਲੜਾਈ ਵਾਲਡੈਨਸੀਅਨਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਸਹੀ ਪਾਂਡੁਲਿਪੀਆਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਨਿਓਛਾਵਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 1611 ਦੀ King James Bible ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

1611 ਵਿੱਚ ਕਿੰਗ ਜੇਮਜ਼ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਨੁਵਾਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਰਾਹੀਂ ਹੋਈ। ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੀ ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਉਤਪਾਦਨ ਦੇ ਸੱਤ ਪੜਾਅਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਸਾਲ ਵੀ ਲੱਗੇ, ਅਤੇ ਸੱਤ ਬਾਈਬਲੀ ਸਾਲ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਜ ਸੌ ਵੀਹ ਦਿਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ, ਇਹ ਉਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ ਨੌਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਦਿੱਤਾ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਪਵਿੱਤਰ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਸਲੀਬ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਗਿਆ ਮਸੀਹ ਹੀ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸ਼ੁੱਧ ਬਚਨ ਉਤਪੰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹ ਸੱਤ ਪੜਾਅ ਇਹ ਸਨ।

- ਪਹਿਲਾਂ: ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਰੰਭਿਕ ਅਨੁਵਾਦ: ਲਗਭਗ 50 ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਨੂੰ ਛੇ ਕਮੇਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭਾਗਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਮੂਲ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ (ਇਬਰਾਨੀ, ਅਰਾਮੀ, ਅਤੇ ਯੂਨਾਨੀ) ਤੋਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।
 - ਦੂਜਾ: ਕਮੇਟੀ ਸਮੀਖਿਆ: ਜਦੋਂ ਹਰ ਕਮੇਟੀ ਕਿਸੇ ਭਾਗ ਦਾ ਆਪਣਾ ਅਨੁਵਾਦ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਕੰਮ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਆਪ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਯੋਗਦਾਨ ਅਤੇ ਗਲਤੀਆਂ ਦੇ ਸੁਧਾਰ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਮਿਲਦੀ ਸੀ।
 - ਤੀਜਾ: ਸਧਾਰਣ ਕਮੇਟੀ ਸਮੀਖਿਆ: ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸਮੂਹ ਕੋਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਧਾਰਣ ਕਮੇਟੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਕਮੇਟੀ ਵਿੱਚ ਛੇਵਾਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕਮੇਟੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕਸਾਰ ਕੀਤਾ।
 - ਚੌਥਾ: ਵਾਧੂ ਸਮੀਖਿਆ ਅਤੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ: ਜਨਰਲ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਸੰਸਕਰਣ ਹੋਰ ਸਮੀਖਿਆ ਅਤੇ ਪਰਿਸ਼ਕਰਨ ਲਈ ਮੁੜ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕਮੇਟੀਆਂ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਆਵਰਤੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅਨੁਵਾਦ ਇਕਸਾਰ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਸੀ।
 - ਪੰਜਵਾਂ: ਅੰਤਿਮ ਸਮੀਖਿਆ ਅਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ: ਜਦੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸੇਧਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰ ਲਈਆਂ, ਤਾਂ ਅੰਤਿਮ ਮਸੌਦਾ ਅੰਤਿਮ ਸਮੀਖਿਆ ਅਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਜਨਰਲ ਕਮੇਟੀ ਕੋਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।
 - ਛੇਵਾਂ: ਰਾਜਸੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ: ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਫਿਰ ਰਾਜਾ ਜੇਮਜ਼ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਅਨੁਮੋਦਨ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।
 - ਸੱਤਵਾਂ: ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਾਜਸੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ, ਤਦ ਉਹ ਅਨੁਵਾਦ 1611 ਵਿੱਚ ਬਾਈਬਲ ਦੇ King James Version (Authorized Version) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।
- ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਬਚਨ ਸ਼ੁੱਧ ਬਚਨ ਹਨ; ਜਿਵੇਂ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਤਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਚਾਂਦੀ, ਜੋ ਸੱਤ ਵਾਰ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਹੇ ਯਹੋਵਾਹ, ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖੇਗਾ; ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਪੀੜ੍ਹੀ ਤੋਂ ਸਦਾ ਲਈ ਬਚਾ ਰੱਖੇਗਾ। ਭਜਨ ਸਹਿਤਾ 12:6, 7.

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਅਤੇ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਵਾਣੀ ਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੰਡਣ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸਹੀ ਵਿਧੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ, 1611 ਦੀ ਕਿੰਗ ਜੇਮਜ਼ ਬਾਈਬਲ ਇੱਕ ਐਸਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਹਿਚਾਣ ਭਜਨ ਸੰਗੀਤਾ ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕੈਥੋਲਿਕ ਪਾਂਡੁਲਿਪੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜਾਲਸਾਜ਼ ਬਾਈਬਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਭਜਨ ਸੰਗੀਤਾ ਬਾਰਾਂ ਦੇ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਉਹ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਸੱਤ ਕਦਮ ਲਏ, ਅਤੇ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਜ ਸੌ ਵੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਅਵਧੀ, ਇਹ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿੰਗ ਜੇਮਜ਼ ਬਾਈਬਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ “ਸੁੱਧ ਬਚਨ” ਹਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਗ ਜੇਮਜ਼ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੁੱਧ ਵਾਣੀ ਵਜੋਂ ਸਦਾ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ “historicism” ਦੀ ਉਸ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਵੀ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸੁਧਾਰਕਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਸਮੇਤ, ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਸੀ।

ਚੌਦਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਜੌਨ ਵਾਇਕਲਿਫ਼, ਜਿਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਪੁਸਤਕ The Great Controversy ਵਿੱਚ “ਸੁਧਾਰ ਅੰਦੋਲਨ ਦਾ ਸਵੇਰੇ ਦਾ ਤਾਰਾ” ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਉਸ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕੇ। ਉਹ ਉਹ ਦੂਤ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸੁਧਾਰ ਅੰਦੋਲਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੇ ਮੀਲ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

“ਉਹ ਮਹਾਨ ਅੰਦੋਲਨ ਜਿਸ ਦਾ ਆਰੰਭ ਵਾਇਕਲਿਫ਼ ਨੇ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਜ਼ਮੀਰ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕੌਮਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ ਜੋ ਇੰਨਾ ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ ਰੋਮ ਦੇ ਜਿੱਤ-ਰਥ ਨਾਲ ਬੱਝੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਉਸ ਦਾ ਸਰੋਤ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਉਸ ਅਸੀਸ ਦੀ ਧਾਰਾ ਦਾ ਮੂਲ ਸੀ ਜੋ ਜੀਵਨ ਦੇ ਜਲ ਵਾਂਗ ਚੌਦਹਵੀਂ ਸਦੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਯੁੱਗਾਂ-ਯੁੱਗਾਂ ਤੱਕ ਵਗਦੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਵਾਇਕਲਿਫ਼ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਵਜੋਂ ਅਟੱਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਆਚਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੋਗ ਨਿਯਮ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਰੋਮ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਦਿਵਯ, ਅਭੂਲ ਅਧਿਕਾਰ ਮੰਨੇ, ਅਤੇ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਰਿਵਾਜਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਸ਼ਰਧਾਪੂਰਵਕ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੇ; ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਮੇੜ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਚਨ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ। ਇਹੀ ਉਹ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਗ੍ਰਹ ਕੀਤਾ। ਪੋਪ ਰਾਹੀਂ ਬੋਲਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਥਾਂ, ਉਸ ਨੇ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਕੱਲਾ ਸੱਚਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਹ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਰਾਹੀਂ ਬੋਲਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਸਿਖਾਇਆ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਹੀ ਉਸ ਦਾ ਇਕਮਾਤ੍ਰ ਵਿਆਖਿਆਕਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣਾ ਕਰਤੱਬ ਆਪਣੇ ਲਈ ਆਪ ਸਿੱਖਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਪੋਪ ਅਤੇ ਰੋਮ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਤੋਂ ਹਟਾ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵੱਲ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ।”

“ਵਾਇਕਲਿਫ਼ ਸੁਧਾਰਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ ਵਿੱਚ, ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਵਿੱਚ, ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਸਾਹਸ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਏ। ਜੀਵਨ ਦੀ ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ, ਅਧਿਐਨ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਵਿੱਚ ਅਥਾਹ ਜਤਨਸ਼ੀਲਤਾ, ਅਖੰਡ ਸਚਾਈ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸੇਵਕਾਈ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ-ਸਮਾਨ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗਤਾ ਨੇ ਇਸ ਪਹਿਲੇ ਸੁਧਾਰਕ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਯੁੱਗ ਦੀ ਬੌਧਿਕ ਅੰਧਕਾਰਤਾ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹ ਉਭਰਿਆ।”

“ਵਾਇਕਲਿਫ਼ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆਦਾਇਕ ਅਤੇ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਗਵਾਹੀ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਬਣਾਇਆ ਜੋ ਉਹ ਸੀ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਮਹਾਨ ਸੱਚਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਯਤਨ ਸਭ ਸਮਰੱਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਜ਼ਗੀ ਅਤੇ ਬਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਨ ਨੂੰ ਵਿਸਤਾਰਦਾ ਹੈ, ਗ੍ਰਹਿਣ-ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਤਿੱਖਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਿਰਣੇ-ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਹਰ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ, ਭਾਵਨਾ, ਅਤੇ ਆਕਾਂਖਾ ਨੂੰ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਚਾ ਕਰੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਅਧਿਐਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਉਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਥਿਰਤਾ, ਧੀਰਜ, ਸਾਹਸ, ਅਤੇ ਅਭਿੱਗਤਾ ਬਖ਼ਸ਼ਦੀ ਹੈ; ਇਹ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਆਦਰਭਾਵ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਧਿਐਨ, ਜੋ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਦੇ

ਮਨ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਨੰਤ ਮਨ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇਵੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਹੋਰ ਉੱਚੇ ਹੋਣਗੇ, ਐਸੇ ਜਿਹੇ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਦਰਸ਼ਨਸ਼ਾਸਤਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਤਾਲੀਮ ਤੋਂ ਵੀ ਕਦੇ ਉਤਪੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। ਭਜਨਕਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, 'ਤੇਰੇ ਬਚਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਨਾਲ ਚਾਨਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਸਮਝ ਬਖਸ਼ਦਾ ਹੈ।' ਭਜਨ ਸਹਿਤਾ 119:130।" ਦ ਗ੍ਰੇਟ ਕਾਨਟ੍ਰੋਵਰਸੀ, 93, 94.

The Great Controversy ਵਿੱਚ John Wycliffe ਸੰਬੰਧੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿੱਚ, Sister White ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਸੁਧਾਰਕਾਂ (waymarks) ਦੀ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਆਖਿਰਕਾਰ ਸੁਧਾਰਕ John Knox ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੀ ਰਾਣੀ Mary ਵੱਲੋਂ John Knox ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।

"ਜੌਨ ਨਾਕਸ ਨੇ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀਆਂ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਰਹੱਸਵਾਦ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਲਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇ; ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਾਰਟ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੇ ਰੋਮ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੀੜਤ ਸੁਧਾਰਕਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜ ਲੈਣ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ..."

"ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਦੀ ਰਾਣੀ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਰੂ-ਬ-ਰੂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਾਂ ਦੇ ਕਈ ਅਗੂਆਂ ਦਾ ਜੋਸ਼ ਮੰਦ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਦ ਜੌਨ ਨਾਕਸ ਨੇ ਸੱਚਾਈ ਲਈ ਅਡੋਲ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਨ ਮਿੱਠੀਆਂ ਚਾਪਲੂਸੀਆਂ ਨਾਲ ਜੀਤਿਆ ਜਾ ਸਕਿਆ; ਨ ਹੀ ਉਹ ਧਮਕੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਡਿਗਿਆ। ਰਾਣੀ ਨੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਕੁਫਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਧਰਮ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਨੇ ਮਨਾਹੀ ਲਗਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰਯਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਾਕਸ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਨਾਲ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ:—'ਜਿਵੇਂ ਸੱਚਾ ਧਰਮ ਨ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਮੂਲ ਰਾਜਕੁਮਾਰਾਂ ਤੋਂ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨ ਹੀ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ, ਪਰ ਕੇਵਲ ਅਨੰਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ, ਤਿਵੇਂ ਪ੍ਰਯਾ ਵੀ ਆਪਣੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰਾਂ ਦੀ ਰੁਚੀ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਘੜਨ ਲਈ ਬੱਝੀ ਹੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਕਸਰ ਐਸਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜਕੁਮਾਰ, ਹੋਰਨਾਂ ਸਭ ਨਾਲੋਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੱਚੇ ਧਰਮ ਬਾਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਗਿਆਨੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸੰਤਾਨ ਫਿਰਐਨ ਦੇ ਧਰਮ ਦੀ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਉਹ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਯਾ ਰਹੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮਹਾਰਾਣੀ ਜੀ, ਫਿਰ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜਾ ਧਰਮ ਹੁੰਦਾ? ਅਤੇ ਜੇ ਪ੍ਰੇਰਤਿਆਂ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਹੀ ਰੋਮੀ ਸਮਰਾਟਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਦੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮਹਾਰਾਣੀ ਜੀ, ਅੱਜ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕਿਹੜਾ ਧਰਮ ਹੁੰਦਾ? ... ਇਸ ਲਈ, ਮਹਾਰਾਣੀ ਜੀ, ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪ੍ਰਯਾ ਆਪਣੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਨਾਲ ਬੱਝੀ ਹੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਦਰ ਦੇਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਮਰਿਯਮ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਤੁਸੀਂ ਧਰਮ-ਗ੍ਰੰਥ ਦੀ ਇੱਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਉਹ [ਰੋਮਿਸ਼ ਅਧਿਆਪਕ] ਇਸ ਦੀ ਹੋਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਮੈਂ ਕਿਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਾਂ, ਅਤੇ ਨਿਆਂਕਰਤਾ ਕੌਣ ਹੋਵੇ?'

"ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋਗੇ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਬੋਲਦਾ ਹੈ; ਸੁਧਾਰਕ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਬਚਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਇਸ ਇਕ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਨਾ ਉਸ ਦੂਜੇ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰੋਗੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ, ਜੋ ਕਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉਸੇ ਗੱਲ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਲਈ ਕੋਈ ਸੰਦੇਹ ਬਾਕੀ ਨਾ ਰਹੇ ਜੋ ਹਠੀਲੇਪਣ ਨਾਲ ਅਗਿਆਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।' ਇਹ ਉਹ ਸੱਚਾਈਆਂ ਸਨ ਜੋ ਉਸ ਨਿਡਰ ਸੁਧਾਰਕ ਨੇ, ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਜੋਖਿਮ ਉੱਤੇ, ਰਾਜਸੀ ਕਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਈਆਂ। ਇਸੇ ਅਡੋਲ ਹੌਸਲੇ ਨਾਲ ਉਹ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ ਉੱਤੇ ਡਟਿਆ ਰਿਹਾ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਿਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਲੜਦਿਆਂ, ਜਦ ਤੱਕ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਪੇਪਵਾਦ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਨਾ ਹੋ ਗਿਆ।" The Great Controversy, 250, 251.

ਸੁਧਾਰਕ ਅਤੇ ਰਾਣੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਈ ਪਰਸਪਰ ਕ੍ਰਿਆ ਸੁਧਾਰ-ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਤੀਸਰੇ ਧਾਰੇ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਬਾਈਬਲ, ਸੁਧਾਰਕਾਂ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲੀ ਅਧਿਐਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਦਾ ਨਕਲੀ ਰੂਪ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਯਤਨ ਦੀ

ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ ਦਾ ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸਹੀ ਵਿਧੀ "ਇਤਿਹਾਸਵਾਦ" ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਰਮਿਤ ਹੈ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਇੱਕ ਰੇਖਾ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਦੂਜੀ ਰੇਖਾ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਅੰਧਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਵਾਇਕਲਿਫ਼ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰੰਭਕ ਸੁਧਾਰਕਾਂ ਨੇ, ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਤੱਕ ਦੇ ਸਮੂਹ ਕਾਲਖੰਡ ਦੌਰਾਨ, ਬਾਈਬਲ ਅਧਿਐਨ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਧੀ ਵਰਤੀ ਜਿਸ ਨੂੰ "historicism" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਅਧਿਐਨ ਦੀ ਇਸ ਬਾਈਬਲੀ ਵਿਧੀ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਅਕਸਰ ਅਣਗੌਲਿਆ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਮਿਲਰ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ Future for America ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੇ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪਛਾਣਣਾ ਅਤਿਆਵਸ਼ਕ ਹੈ।

ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਕੇਵਲ ਦੇ ਹੀ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਨਾਮਿਤ ਲੋਕਾਂ ਵਜੋਂ ਪਹਿਚਾਣਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹਨ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਅਤੇ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਆ।

"ਉਹ ਕਾਰਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਰੰਵਾਰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 4:1-13" ਮੈਨੂਸਕ੍ਰਿਪਟ ਰਿਲੀਜ਼ਜ਼, ਖੰਡ 8, 426।

"ਰਸੂਲਾਂ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ," ਪਾਪਾਈ ਅੰਧਕਾਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਰਹੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ "ਨਾਮਧਾਰੀ" ਪ੍ਰਜਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ (ਅਰਥਾਤ, ਨਾਮਿਤ ਹੋਣਾ) ਅਜਿਹੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸੰਭਾਲਕ ਹੋਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸਬੰਧੀ ਸੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲਕ ਵੀ ਹੋਣਾ ਸੀ।

"ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਇਸ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ, ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਜੋਤ ਵਾਂਗ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ। ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕੱਟਣ ਵਾਲੀ ਧਾਰ ਰਾਹੀਂ—ਪਹਿਲੇ, ਦੂਜੇ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ—ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਨੇੜਤਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਭੰਡਾਰੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਮਹਾਨ ਸੱਚਾਈਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਪਵਿੱਤਰ ਉਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਅਮਾਨਤ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਾਕਯ 14 ਦੇ ਤਿੰਨ ਦੂਤ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜੋਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੰਦ ਵਜੋਂ ਨਿਕਲ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਧਰਤੀ ਦੇ ਲੰਬ ਅਤੇ ਚੌੜ ਵਿੱਚ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਾ ਨਾਦ ਕਰ ਸਕਣ।" Testimonies, volume 5, 455.

ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਬੰਧੀ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਦੂਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੱਚਾਈਆਂ 1844 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੋਕ-ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਅਤਿ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਲੈ ਗਈਆਂ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਫਿਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਵਾਇਕਲਿਫ਼ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸੁਧਾਰ ਦੇ ਆਰੰਭਿਕ ਰੂਪ ਨੂੰ ਉਤਪੰਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ "ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਮਹਾਨ ਸੱਚਾਈਆਂ" ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਵੀ ਇੱਕ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੈ। ਜੌਨ ਵਾਇਕਲਿਫ਼ ਉਹ ਸਵੇਰ ਦਾ ਤਾਰਾ ਸੀ ਜੋ ਪਾਪਾਈ ਸੱਤਾ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਚੌਦਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਆਰੰਭ ਹੋਇਆ, ਫਿਰ ਸਤਰਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਲਕੀਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ 1611 ਵਿੱਚ ਕਿੰਗ ਜੇਮਜ਼ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਸੀ। ਉਸ ਲਕੀਰ ਉੱਤੇ ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਾਂ। ਮਿਲਰ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਉਸ ਲਕੀਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਿਯਮ ਵੀ ਹਨ। ਉਸ ਦੇ ਨਿਯਮ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਦੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ Prophetic Keys ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਮਿਲਰ ਦੇ ਨਿਯਮ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਇੱਕ ਰੇਖਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਸਨ, ਜੋ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਮੂਲ ਅਤੇ ਸਹੀ ਪਾਠਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਸੱਚੀ

ਸਮਝ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਵੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ ਕਿ ਸੁਧਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਐਨ ਦੀ ਉਸ ਪਵਿੱਤਰ ਵਿਧੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ "historicism" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਵਰਤਣ ਲਈ ਅਗਵਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਜੋ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤੀਸਰੇ ਦੂਤ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ, ਉਸ ਇਤਿਹਾਸਕ ਰੇਖਾ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸਰਵੇਖਣ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।

"ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਇਕਮਾਤਰ ਖਰੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਰੋਮ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਕਲੀਸੀਆ ਰੋਮ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਛੱਡ ਦੇਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਫਿਰ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ, ਅਤੇ ਤਦ ਉਹ ਰੋਮ ਦੀ ਧੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਬਣੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਜੇ ਸਮਝ ਕੈਥੋਲਿਕ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਾਂ ਦਾ "ਮੰਤਰ" ਬਣੀ, ਉਹ ਸੀ "ਬਾਈਬਲ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਬਾਈਬਲ।" ਤਥਾਪਿ, ਇਤਿਹਾਸ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਸਾਖੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਠੀਕ ਰੀਤ ਨਾਲ ਵੰਡਿਆ ਜਾਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ।

ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਯਤਨ ਕਰ, ਐਸਾ ਮਜ਼ਦੂਰ ਜੋ ਲੱਜਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਰੱਖਦਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੰਡਦਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ਅਤੇ ਵਿਅਰਥ ਬਕਵਾਸ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਰਹਿ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੋਰ ਵੱਧ ਅਧਰਮ ਵੱਲ ਵਧਾਉਣਗੀਆਂ। 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:15, 16.

ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਦੀ ਉਹ ਵਿਧੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੰਡਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਯਤਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, "ਇਤਿਹਾਸਵਾਦ" ਹੈ। ਉਹ ਵਿਧੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਹਮਲੇ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ।

"ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਧਰਮ ਕੀ ਹੈ, ਸੱਚਾਈ ਕੀ ਹੈ, ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਨਿਯਮ ਕੀ ਹਨ—ਉਹ ਨਿਯਮ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸਰਬੋਚ ਅਧਿਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ।" *The 1888 Materials*, 403.

ਸੁਧਾਰਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀ ਗਈ ਬਾਈਬਲੀ ਵਿਆਖਿਆ-ਪੱਧਤੀ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਤੱਕ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮੇਤ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਪੰਦਰਹੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸਕੋ ਰਿਬੇਰਾ (1537–1591) ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਜੇਜ਼ੂਇਟ ਵਿਦਵਾਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਵਾਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਟਿੱਪਣੀ ਲਿਖੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖ-ਕੇਂਦਰਿਤ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਵਿਆਖਿਆ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪ੍ਰਸੰਗ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਰਿਬੇਰਾ ਨੇ ਇਹ ਪੱਧਤੀ ਉਸ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਘੜੀ ਸੀ, ਜੋ ਇਤਿਹਾਸਵਾਦ ਦੀ ਪੱਧਤੀ ਸਦਾ ਹੀ ਉਤਪੰਨ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਰੋਮ ਦਾ ਪੋਪ ਹੀ ਬਾਈਬਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਮਸੀਹ-ਵਿਰੋਧੀ ਹੈ।

ਸਤਾਰਵੀਂ ਅਤੇ ਅਠਾਰਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਰਿਬੇਰਾ ਦੀ ਝੂਠੀ ਵਿਧੀ-ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਅਤੇ ਅਸੰਗਤ ਸੀ। ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਾਂ ਨੇ ਯੇਸੂਈ ਵਿਦਵਾਨ ਦੀਆਂ "ਅਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਵਿਅਰਥ ਬਕਬਕਾਂ" ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪੁਸਤਕਾਂ ਅਤੇ ਪਰਚੇ ਲਿਖੇ। ਪਰ 1909 ਵਿੱਚ ਟ੍ਰੇਜਨ ਘੋੜਾ, ਸਕੋਫੀਲਡ ਰੈਫਰੈਂਸ ਬਾਈਬਲ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਪਾਦ-ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਵਾਲੇ ਰਿਬੇਰਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂਅਲ ਲਾਕੁਨਜ਼ਾ (1731–1801) ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਹੋਰ ਯੇਸੂਈ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸਨ। ਲਾਕੁਨਜ਼ਾ ਨੇ ਜੁਆਨ ਜੋਸਾਫਾਤ ਬੇਨ-ਏਜ਼ਰਾ ਦੇ ਤਖੱਲੁਸ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ, ਅਤੇ *The Coming of the Messiah in Glory and Majesty* ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਪੁਸਤਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਬੇਰਾ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਪੁਸਤਕ ਨੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਿੱਧਾ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ।

ਸ਼ੈਤਾਨ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਉਹ ਭਰਮ ਨਾਲ ਢੱਕਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿੱਚੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਅੰਤਿਮ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ। ਸਕੋਫੀਲਡ ਰੈਫਰੈਂਸ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜੇਸੂਇਟ ਯਾਜਕਾਂ ਦੀ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ਅਤੇ ਵਿਅਰਥ ਬਕਬਕ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੁਆਰਾ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਕੁਸ਼ਟ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਾਂ ਨੂੰ ਜੇਸੂਇਟ ਪੱਧਤੀਆਂ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਅੰਨ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਇਹ ਕੰਮ ਕਈ ਕੈਥੋਲਿਕ

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਮਾਡਲਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਕਰਕੇ ਸਿਰੇ ਚੜ੍ਹਾਇਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੀ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧੀ ਮਸੀਹ ਕੌਣ ਹੈ, ਇਸ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਲਈ ਇਹ ਕੋਈ ਔਖਾ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ 1843 ਵਿੱਚ ਮਿਲਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰੋਮਨ ਕਲੀਸਿਆ ਵੱਲ ਮੁੜ ਚੁੱਕੇ ਸਨ।

ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਕਈ ਪੁਸਤਕਾਂ ਅਤੇ ਲੇਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਏ ਹਨ ਜੋ ਬਾਈਬਲ ਉੱਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਹਮਲੇ ਦਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀਕਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕੁਝ ਸਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਹਮਲਾ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਕਿ ਜਾਲਸਾਜ਼ ਹਸਤਲਿਖਤ ਪ੍ਰਤੀਆਂ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਤਾਂ ਜੋ ਜਾਲਸਾਜ਼ ਬਾਈਬਲਾਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਸੁਧਾਰਕਾਂ ਉੱਤੇ ਵੀ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਜੀਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਸੁਧਾਰਕਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ।

ਜ਼ਰਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਕਿ ਆਧੁਨਿਕ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਦੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਅਤੇ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਵਰਤਾਓ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਕਬਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਮਿਸਿਸਿਪੀ ਦਰਿਆ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹੋਣ।

“ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਮਹਾ-ਵੈਰੀ ਨੇ ਕੇਵਲ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਫਲ ਕਰਨ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦਾ ਵੀ ਯਤਨ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਪਿਤਾ ਮਿਲਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਉੱਤੇ ਧਰਮਗ੍ਰੰਥ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰਕ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ, ਤਿਵੇਂ ਨਾਮ-ਮਾਤਰ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦਾ ਕ੍ਰੋਧ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਭੜਕ ਉਠਿਆ, ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰੇਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਤੇਜਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਨੀਚ ਵਰਗਾਂ ਨੂੰ ਭੜਕਾਇਆ, ਅਤੇ ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ ਉੱਤੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਜਾਨ ਲੈਣ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਭਾ-ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਪਵਿੱਤਰ ਦੂਤ ਉਸ ਭੀੜ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੇ, ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਇਸ ਸੇਵਕ ਦੀ ਬਾਂਹ ਫੜੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁੱਧ ਭੀੜ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਬਾਹਰ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਅਜੇ ਸਮਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦੂਤ ਆਪਣੇ ਮਨੋਰਥ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ਼ ਰਹੇ।” Spirit of Prophecy, volume 4, 219.

ਵੇਖੋ ਕਿ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਦੀਆਂ ਉਹੀ ਦੇ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ (ਧਰਮ-ਵਿਵਦਾਨ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ) ਨੇ ਮਿਲਰ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਘੱਟ ਕਰਕੇ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਓਹਲੇ ਪਾਇਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਜਾਣਗੇ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

“ਜੇ ਲੋਕ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਉਸੇ ਯੋਜਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜੋ ਫਾਥਰ ਮਿਲਰ ਨੇ ਅਪਣਾਈ ਸੀ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਕਾਲ-ਗਣਨਾ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੀ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ, ਫਾਥਰ ਮਿਲਰ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਅਤੇ ਵਿਆਖਿਆ ਲਈ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸਰਲ, ਤਥਾਪਿ ਬੁੱਧਿਮਾਨ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਿਯਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ:—”

“[ਇੱਕ ਤੋਂ ਪੰਜ ਤੱਕ ਦੇ ਨਿਯਮ ਉਧਾਰਿਤ ਹਨ।]”

“ਉਪਰੋਕਤ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਸਭ ਲਈ ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਧਰੀਏ।” Review and Herald, November 25, 1884.

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਸਥਾਪਨਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਰੇਖਾ ਦੇ ਤਿੰਨ ਧਾਗਿਆਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਜੋ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੂਤ ਵਜੋਂ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਇਲਿਆਹ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਧਰਮੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰ ਦੇ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਵਿੱਚ ਮੁਸਾ ਵਜੋਂ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਖੇਤੀ ਛੱਡ ਕੇ ਇਲਿਆਹ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਿੱਚ ਇਲੀਸ਼ਾ ਵਜੋਂ। ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਬਾਈਬਲੀ ਨਾਇਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੁਣ ਆਧੁਨਿਕ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ

ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਐਸਾ ਵਰਤਾਅ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕੇਵਲ ਅਠਾਰ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਕੋਈ "ਗਰੀਬ ਖੇਤ ਦਾ ਮੁੰਡਾ" ਹੀ ਸੀ।

ਵਿਲੀਅਮ ਟਿੰਡੇਲ ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਇਸ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੁਧਾਰਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਜੇ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਾਂ, ਤਾਂ ਪੋਪ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਸੰਪਰਕ ਹੋਇਆ, ਉਸ ਦਾ 'ਮਿਸ਼ਨ ਬਿਆਨ' ਇਹ ਸੀ: "ਮੈਂ ਉਸ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ, ਜੋ ਹਲ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਬਾਰੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਜਾਣਨ ਯੋਗ ਕਰਾਂਗਾ।" ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਉਹ ਖੇਤਾਂ ਦਾ ਮੁੰਡਾ ਸੀ, ਜੋ ਹਲ ਚਲਾਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਟਿੰਡੇਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ।

ਹੁਣ ਤੱਕ ਜੇ ਕੁਝ ਅਸੀਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਲਈ ਜੇ ਸਾਰਾ ਇਤਿਹਾਸ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿੱਚ ਇਸ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਰਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਮੋਹਰਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਾਹ-ਨਿਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਵਜੋਂ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕੇ।

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਉਸ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੈ ਜੋ ਦੋ ਪੁਸਤਕਾਂ ਤੋਂ ਬਣੀ ਹੈ। ਉਸ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਅੰਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਦੋ ਵੱਖਰੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਹਨ, ਤਥਾਪਿ ਇਕੱਠਿਆਂ ਉਹ ਇੱਕ ਹੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਿੰਸਿਪ Seventh-day Adventist ਧਰਮ-ਵਿਦਵਾਨ ਨਾਲ ਸਰਵਜਨਿਕ ਸੰਵਾਦ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ Seventh-day Adventist Church ਦੀ General Conference ਦੇ Biblical Research Institute ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਧਰਮ-ਵਿਦਵਾਨ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਾਂ ਦੀਆਂ ਆਖਰੀ ਛੇ ਆਯਤਾਂ ਬਾਰੇ ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚਲੇ "ਨਿੱਤ" ਬਾਰੇ ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਵੀ, ਠੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਇਹ ਸੰਵਾਦ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਚੱਲਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਦਾ ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ; ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਫਿਰ, ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤੇ; ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਵੀ ਚਲਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਸ ਸੰਵਾਦ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ General Conference ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਕਮੇਟੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਇੱਕ ਸਹਿਕਰਮੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਸਥਾਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਸੰਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਸ ਸਹਿਕਰਮੀ ਵੱਲ ਭੇਜਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਚਰਚਾ ਕੇਵਲ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਰਹੇ।

ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਸਾਫ਼-ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਇਕੋ ਹੀ ਪੁਸਤਕ ਹਨ। ਉਸ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਉਹ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇਕੋ ਪੁਸਤਕ ਹੈ, ਪਰ ਦੋ ਪੁਸਤਕਾਂ—ਪੁਰਾਣੀ ਅਤੇ ਨਵੀਂ—ਤੋਂ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਇਹ ਵੀ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਯਹੂਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਕੇਵਲ ਪੁਰਾਣੀ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਹੀ ਉਹ ਇੱਕ ਪੁਸਤਕ ਮੰਨਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਾਣੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਉਪੇਖਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੇਵਲ ਨਵੀਂ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਕੇਵਲ ਉਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਨ। ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਗਵਾਹੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕੇਵਲ ਨਵੀਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਾਣੀ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਉਲਟ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਧਰਮ-ਵਿਦਵਾਨ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ ਕਿ ਉਹ ਦਾਨੀਏਲ ਦਾ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਉਸ ਧਾਰਣਾ-ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਹੀ ਦੁਹਰਾਉਣਾ ਹੈ ਜੋ ਕੇਵਲ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਨੂੰ ਹੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਸੰਕੀਰਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਪਹੁੰਚਾਇਆ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਲੈਣਾ—ਪੁਰਾਣੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪਰ ਨਵੇਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪਰ ਪੁਰਾਣੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ—ਸਾਰੇ ਸਾਕਸ਼ੀ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।

"ਉਧਾਰਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, 'ਹਾਂ, ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ।' ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, 'ਇਸ ਲਈ ਹਰ ਉਹ ਸ਼ਾਸਤਰੀ, ਜੋ ਸਵਰਗ ਦੇ ਰਾਜ ਲਈ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਮਨੁੱਖ ਵਰਗਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਵੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਕੱਢ ਕੇ

ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਅੱਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਰੱਖੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਉਹ ਜੋਤਿ ਦੇਣ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੁਰਾਣਾ ਨਿਯਮ ਹੀ ਸਾਰਾ ਮੌਜੂਦ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸੀ; ਪਰ ਉਹ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਾਚੀਨਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਉਹ ਸਭ ਯੁੱਗਾਂ ਅਤੇ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਮਨ ਲਾ ਕੇ ਖੋਜ ਕਰਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਜੋਤਿ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਦੱਸੇ ਗਏ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸੁਭਾਉ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪੁਰਾਣਾ ਅਤੇ ਨਵਾਂ ਨਿਯਮ ਅਵਿਛੇੜ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਮਸੀਹ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਹਨ। ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਉਹ ਸਿਧਾਂਤ, ਜੋ ਕੇਵਲ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਉੱਧਾਰ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਉੱਧਾਰਕ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦਾ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਵੀ, ਜੋ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉੱਧਾਰ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹ ਬਾਰੇ ਸਿੱਧੀ ਗਵਾਹੀ ਹੈ। ਸੰਦੇਹਵਾਦੀ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਨਵੇਂ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਦਮ ਹੀ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।”

“ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਮਸੀਹੀ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੱਬਤ ਦਾ ਬੱਝਣਹਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਵਿਖਾ ਸਕਣ; ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੀਆਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਵੇਂ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਸਭ ਤੋਂ ਬਲਵਾਨ ਕਾਰਣ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਯਹੂਦੀਆਂ ਉੱਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿਵਯ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਬੇਲੀ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਧਨ-ਸੰਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਤਿਰਸਕਾਰ ਨਾਲ ਵਰਤਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਮੂਸਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਹਨ। ਉਹ ਸਿਨਾਈ ਤੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਚੌਥੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਸੱਬਤ ਨੂੰ, ਜੋ ਏਦਨ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦਾ ਸੇਵਕ, ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਸਰਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਦੋਹਾਂ ਨੇਮਾਂ ਦਾ ਪੂਰਨ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੱਚੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਇਕ ਅਵਿਛਿੰਨ ਸਮੂਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕੇ—ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚੋਂ ‘ਨਵੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਵਸਤਾਂ’ ਕੱਢਣਗੇ।” Spirit of Prophecy, volume 2, 255.

ਪਿਛਲੀ ਸਲਾਹ ਦਾ ਲਾਓਦੀਕੀਅਨ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਅਰਥ ਹੈ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ ਕਿ ਉਹ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪੂਰਨਤਾ ਵਿੱਚ—ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਦੋਹਾਂ ਨੇਮਾਂ ਨੂੰ—ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉਸੇ ਹੀ ਖੱਡ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਣਾ ਹੈ। ਸੱਚ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋ ਗਵਾਹ ਲੋੜੀਂਦੇ ਹਨ; ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਨਾਲ ਸੱਚ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਦੋਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ; ਉਹ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਉਸ ਉੱਤੇ ਟਿਕਾ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ‘ਅੱਧੇ-ਸੱਚ’ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਮੈਂ ਉਹੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੁਬਾਰਾ ਦੋਹਰਾਵਾਂਗਾ ਜੋ ਜੁਲਾਈ, 2023 ਤੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋ ਰਹੇ ਪ੍ਰਾਰੰਭਿਕ ਲੇਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਇਹ ਹੈ, “1863 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜਾ ਨਵਾਂ ਚਾਨਣ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ?” ਇਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਹੈ, “ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ।”

“ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਇੱਕ ਹਨ। ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਹੈ, ਦੂਜੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ; ਇੱਕ ਮੁਹਰਬੰਦ ਪੁਸਤਕ ਹੈ, ਦੂਜੀ ਖੋਲੀ ਹੋਈ ਪੁਸਤਕ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਉਹ ਭੇਦ ਸੁਣੇ ਜੋ ਗਰਜ਼ਾਂ ਨੇ ਉਚਾਰੇ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਲਿਖੇ।” ਸੈਵੰਥ-ਡੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਬਾਈਬਲ ਕਾਮੈਂਟਰੀ, ਖੰਡ 7, 971।

ਇਸ ਲਈ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਪਹਿਲੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਆਖਰੀ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀ ਹੈ।

“ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਇੱਕ ਮੁਹਰਬੰਦ ਪੁਸਤਕ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਪੁਸਤਕ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਅਦਭੁੱਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਰਜ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਆਖ਼ਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਘਟਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹਨ, ਰਹੱਸਮਈ ਅਤੇ ਅਬੋਧ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਓਹੀ ਲੜੀ ਲੈ ਲਈ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕੁਝ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਰਾਹੀਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਹੱਤਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀਆਂ।” Manuscript Releases, volume 9, 8.

ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਹੀ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਸਤੰਭ ਹਨ, ਉਹ ਆਇਤਾਂ ਜੋ 1798 ਵਿੱਚ ਅਣਮੋਹਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ; ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ “ਪਲਮੋਨੀ,” ਅਦਭੁੱਤ ਗਿਣਨਹਾਰ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ। ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ “ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ,” ਅਦਭੁੱਤ ਭਾਸ਼ਾਵਿਦ—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ—ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ, ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ “ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਟੰਗਿਆ ਹੋਇਆ” ਸੀ। ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਉਸ ਦੇ ਬਚਨ ਉੱਤੇ ਟੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਤੇ ਅੰਤ ਬਾਈਬਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਛੇਵੇਂ ਰਾਜ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੌਰਾਨ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਤੇ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਾਪਰਦੇ ਹਨ। ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਮਈ ਇਤਿਹਾਸ ਰਿਪਬਲਿਕਨਵਾਦ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਦੋ ਸਿੰਗਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਸਿੰਗ ਮੇਮਣੇ ਤੋਂ ਬਦਲ ਕੇ ਅਜਗਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਰਿਪਬਲਿਕਨਵਾਦ ਲੋਕਤੰਤਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਲਈ ਅਜਮਾਇਸ਼ੀ ਸਮੇਂ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਆਪਣੇ ਅੰਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਵੇਲੇ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਦ ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ ਰਿਪਬਲਿਕਨਵਾਦ ਅਤੇ ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਉਹ ਦੋ ਸਿੰਗ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਇੱਕ ਮੂਰਤ ਬਣਾਉਣਗੇ, ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਲੀਸਿਆ ਅਤੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਇੱਕ ਸਿੰਗ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਕਰ ਦੇਣਗੇ ਜੋ ਅਜਗਰ ਵਾਂਗ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਿਨਾ ਗਵਾਹ ਦੇ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਲਿਆਂਦੇ ਜਾਣ ਦੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਦਾ ਅਸਲ ਸਿੰਗ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਮੂਰਤ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਮੂਰਤ ਦਾ ਵੀ, ਜੋ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਖੜ੍ਹਦੀ ਹੈ। ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸਿੰਗ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਉਸੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸੰਰਚਨਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੰਪੰਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸਿੰਗ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਵਾਚਾ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਪ੍ਰਜਾ ਨਵੀਂ ਵਾਚਾ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਬਣੇਗੀ। ਸੂਰਜ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨਵੀਂ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਐਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਸਮਝੀਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤੀਆਂ ਸਮੇਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਇਕੋ ਹੀ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਸਮੇਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਤੇਈ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ 457 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਤੀਜੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨਾਲ ਆਰੰਭ ਹੋਇਆ ਅਤੇ 22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਨੂੰ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਉੱਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਤੀਜੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਆਉਣ ਤੱਕ, ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਆਗਮਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਹੈਕਲ ਅਤੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਨਿਰਮਾਣ-ਕਿਰਿਆ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਮਿਲਰਾਈਟੀ ਹੈਕਲ ਦੇ ਆਧਾਰਭੂਤ ਸੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

1798 ਵਿੱਚ, ਉਹ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਜ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ, ਜੋ 723 ਈਸਾ-ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰੀ ਦਸ ਕਬੀਲਿਆਂ ਦੇ ਛਿੱਤਰ-ਬਿੱਤਰ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ। ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੇ ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਦੋ ਅਰਸਿਆਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਮੰਦਰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਰੋਮ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਆਤਮਿਕ ਨਗਰੀ ਅਤੇ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਰੱਦਦਾ

ਰਿਹਾ। ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਉਸ ਰਾਜ ਦੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਛਿੱਤਰ-ਬਿੱਤਰ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿਚਕਾਰ 538 ਵਿੱਚ, ਬਾਈਬਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਚੌਥੇ ਰਾਜ, ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਰੋਮ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦੇ ਜਾਣ ਦਾ ਅੰਤ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਯੁੱਗਾਂ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਛਿੱਤਰ-ਬਿੱਤਰ ਹੋ ਜਾਣ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। 1798 ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਮੇਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਅੰਤ ਬਾਈਬਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਪੰਜਵੇਂ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉੱਤਰੀ ਦਸ ਕਬੀਲਿਆਂ ਦਾ ਛਿੱਤਰ-ਬਿੱਤਰ ਹੋਣਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਮਸੀਹੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦਾ ਵੀ ਜੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਈ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਸਿੰਗ ਬਣਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਨ। ਅਕਸਰ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਵਿਰੋਧੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਛਿੱਤਰ-ਬਿੱਤਰ ਹੋਣਾ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਇਲਿਆਹ ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਟੱਕਰ ਵਿੱਚ ਇਲਿਆਹ ਨਹੀਂ ਮਰਦਾ, ਪਰ ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਮਰਦਾ ਹੈ।

ਈਸਾ ਪੂਰਵ 677 ਵਿੱਚ ਦੱਖਣੀ ਕਬੀਲਾ ਯਹੂਦਾਹ, (ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਮਹਿਮਾਮਈ ਦੇਸ਼ ਵਜੋਂ ਵੀ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ) ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਜ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਤਿੱਤਰ-ਬਿੱਤਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਰੱਦੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ 8:13, 14 ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ "ਸੈਨਾ" ਵਜੋਂ ਪਹਿਚਾਣਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਜਨ ਨੂੰ ਬੋਲਦਾ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਵਿੱਤਰ ਜਨ ਨੇ ਉਸ ਪਵਿੱਤਰ ਜਨ ਨੂੰ, ਜੋ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਆਖਿਆ, ਨਿੱਤ ਦੀ ਬਲੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਉਸ ਉਜਾੜ ਪਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦੇਵੇਂ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੱਦੇ ਜਾਣ ਲਈ ਸੌਂਪੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰਹੇਗਾ? ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ; ਫਿਰ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 8:13, 14.

ਤੇਈ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ, ਜੋ 677 ਈਸਾ-ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਆਰੰਭ ਹੋਈ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਜ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ, ਦਾਨੀਏਲ 8:13, 14 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਰੱਦੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। 677 ਈਸਾ-ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਤਿੱਤਰ-ਬਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਬੂਕਦਨੇਸਰ ਵੱਲੋਂ ਤਿੰਨ ਹਮਲੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਤੀਜੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ।

ਕ੍ਰਮਵਾਰ 1798 ਅਤੇ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਦੋ 2520-ਸਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਮਿਲਰਾਈਟ ਮੰਦਰ ਦੀ ਨੀਂਹ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਛਿਆਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੂਸਾ ਮੰਦਰ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਬਾਰੇ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਛਿਆਲੀ ਦਿਨ ਰਿਹਾ; ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੇਰੋਦੇਸ ਦੁਆਰਾ ਮੰਦਰ ਦੀ ਮੁੜ-ਸੰਰਚਨਾ ਨੂੰ ਛਿਆਲੀ ਸਾਲ ਲੱਗੇ, ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ। ਬਪਤਿਸਮੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਚਾਲੀ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਯਹੂਦੀ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਐਸਾ ਕੰਮ ਕਿਸ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਕੀਤਾ।

ਅਤੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਪਸਹਾ ਨੇੜੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਉੱਪਰ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਹੈਕਲ ਵਿੱਚ ਬੈਲਾਂ, ਭੇੜਾਂ ਅਤੇ ਕਬੂਤਰਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਮੁਦਰਾ ਬਦਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਲੱਭਿਆ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਛੋਟੀਆਂ ਰੱਸੀਆਂ ਦਾ ਕੋੜਾ ਬਣਾਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਹੈਕਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ, ਭੇੜਾਂ ਅਤੇ ਬੈਲਾਂ ਸਮੇਤ; ਅਤੇ ਮੁਦਰਾ ਬਦਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਪੈਸੇ ਵਿਖੇਰ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਮੇਜ਼ਾਂ ਢਾਹ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਅਤੇ ਕਬੂਤਰ ਵੇਚਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਇੱਥੋਂ ਲੈ ਜਾਓ; ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਵਪਾਰ ਦਾ ਘਰ ਨਾ ਬਣਾਓ। ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਤੇਰੇ ਘਰ ਦੀ ਲਗਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਖਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਤਦ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਿਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਹੈਕਲ ਨੂੰ ਢਾਹ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਖੜਾ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ। ਤਦ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਹੈਕਲ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਛਿਆਲੀ ਸਾਲ ਲੱਗੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੀ ਤੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਖੜਾ ਕਰ ਦੇਵੇਂਗਾ? ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਹੈਕਲ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧਰਮ-ਲਿਖਤ ਅਤੇ ਉਸ

ਬਚਨ ਉੱਤੇ ਜੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ। ਯੂਹੰਨਾ 2:13-22.

ਮਿਲਰਾਈਟ ਮੰਦਰ 1798 ਤੋਂ, ਪਹਿਲੀ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਜ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਵੇਲੇ, ਛਿਆਲੀ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਹ ਛਿਆਲੀ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, 1844 ਵਿੱਚ, ਦੂਜੀ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਜ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਛਿਆਲੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਮੰਦਰ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ, ਉਸ ਅਣਇੱਛੁਕ ਅਤੇ ਅਪਰਿਵਰਤਿਤ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਦੋ ਮੁੱਖ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਕਿ ਇਤਿਹਾਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਤਿਹਾਸਵਾਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਦੂਜੀ ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰਥ ਹੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤਾਂ ਅੰਤ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਜੋ ਦੁਹਰਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਬਾਈਬਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਮੰਦਰ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਦੇਹ-ਮੰਦਰ ਛਿਆਲੀ ਕ੍ਰੋਮੋਸੋਮਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਵਿਗਿਆਨੀ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਛਿਆਲੀ ਕ੍ਰੋਮੋਸੋਮਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੇਈ ਪੁਰਸ਼ ਕ੍ਰੋਮੋਸੋਮ ਅਤੇ ਤੇਈ ਇਸਤਰੀ ਕ੍ਰੋਮੋਸੋਮ ਇੱਕ ਐਸੇ ਪ੍ਰੋਟੀਨ ਦੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਲਪੇਟੇ ਹੋਏ ਹਨ ਜਿਸ ਦਾ ਆਕਾਰ ਸਲੀਬ ਵਰਗਾ ਹੈ।

ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਤਿੰਨ ਸਮੇਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਛਿੱਤਰਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੇ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਦਾ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਉਹ ਛਿੱਤਰਾਉਣਾ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਪੁਰਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਜ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ; ਤਦਾਪਿ ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਉਸ ਅਵਧੀ ਦੇ ਕੇਵਲ ਆਖਰੀ ਅੱਧੇ ਭਾਗ ਦਾ ਹੀ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਇਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਸੀ।

ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ, ਜੋ ਮਿਹਣੇ ਕਪੜੇ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਦਰਿਆ ਦੇ ਜਲਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸੀ, ਸੁਣਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਖੱਬਾ ਹੱਥ ਅਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੌਂ ਖਾਧੀ ਜੋ ਸਦੀਵ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਇਕ ਸਮੇਂ, ਸਮਿਆਂ ਅਤੇ ਅੱਧੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਤਿਤਰ-ਬਿਤਰ ਕਰਨਾ ਪੁਰਾ ਕਰ ਚੁੱਕੇਗਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ; ਤਦ ਮੈਂ ਆਖਿਆ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਦਾਨੀਏਲ 12:7, 8.

ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਬਾਰਾਂ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ 1798 ਸੀ। ਇਸ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀਮਾਨਾਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਲੇਵੀਅਰਥ ਛੱਬੀ ਦੀ ਪੱਚੀ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਇਤਾਂ ਸੱਤ ਅਤੇ ਅੱਠ ਵਿੱਚ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਸਮਨਵਯ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਪੱਚੀ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਛਿੱਤਰਾਉ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਛਿੱਤਰਾਉ ਹੀ ਹੈ।

ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਭ ਹੋਣ ਉਪਰੰਤ ਵੀ ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣੋਗੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਸੱਤ ਗੁਣਾ ਹੋਰ ਦੰਡ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦੇਵਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਆਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਲੋਹੇ ਵਰਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਪਿੱਤਲ ਵਰਗੀ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਲੇਵੀਆਂ 26:18, 19.

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ "ਅਹੰਕਾਰ" ਉਹ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਾਜਾ ਵਜੋਂ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਰਾਜਾ ਚੁਣਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਹੰਕਾਰ, ਜੋ ਪਤਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਕਹਾਵਤਾਂ 16:18), ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰਾਜਾਂ ਵਾਂਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦੇਣਾ, ਕ੍ਰਮਵਾਰ 723 ਈ.ਪੂ. ਅਤੇ 677 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ (ਰਾਜ) ਦੇ ਵਿਖੇਰਿਆਂ ਜਾਣਾ ਸੀ।

ਮਿਲਰ ਉਹਨਾਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਖੋਲ੍ਹੀ ਗਈ ਗਿਆਨ ਦੀ ਵਾਧਾ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਇਤਾਂ ਸੱਤ ਅਤੇ ਅੱਠ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਛਿਟਕਾਉ ਦੇ ਪੱਚੀ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਨਾਲ ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਦਾਨੀਏਲ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰ ਦਾ ਵੀ। ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਓਹੀ ਦੁਵਿਧਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਵੇਂ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਨੇ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਬਾਰੇ ਮਿਲਰ ਦੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਅੰਧਕਾਰ ਯੁੱਗਾਂ ਵਜੋਂ ਹੀ ਪਛਾਣਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ। ਅੰਤ ਦੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੀ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਮਿਲਰ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਸਮਾਨ ਸਮੱਸਿਆ ਸੀ। ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ ਦੀ ਬਜਾਇ ਸਾੜੇ ਤਿੰਨ ਸਮਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿਉਂ ਵਰਤੀ ਗਈ ਹੈ?

ਮਿਲਰ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਦੁਵਿਧਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਲਝਾਇਆ ਨਹੀਂ, ਪਰ 1856 ਵਿੱਚ ਅੰਤਿਮ "ਨਵਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਬੰਧੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼" ਛੇ ਲੇਖਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੌਰਾਨ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਰੋਂਦਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੌਰਾਨ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਨੇ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਰੋਂਦਿਆ। ਸੱਤ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਨੇ ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀਮਾਨਾਂ ਲਈ ਇਸ ਦੁਵਿਧਾ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ, 1989 ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਗਿਆਰਾਂ, ਆਇਤ ਚਾਲੀ ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ ਹੈ, ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸੇਵੀਅਤ ਯੂਨੀਅਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇਸ਼ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਅਤੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੁਆਰਾ ਬਹਾ ਲਏ ਗਏ।

ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਜੇਤ 1863 ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਆਖਰੀ ਜੇਤ ਹਾਇਰਮ ਐਡਸਨ ਵੱਲੋਂ ਉਹਨਾਂ ਛੇ ਲੇਖਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਲੇਖ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ (ਵਾਰਾਂ) ਬਾਅਦ ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰ ਸਕੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਠੀਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਬਲ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੇ ਸੱਤ ਵਾਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਿੱਧਾਂਤ ਵਜੋਂ ਠੋਕਰ ਦਾ ਪੱਥਰ ਬਣ ਗਏ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਅਹੰਕਾਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਇਹ ਇੱਛਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਊਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਰਾਜਾ ਹੋ ਕੇ ਰਾਜ ਕਰੇ, ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ। ਯਿਸੂ ਅੰਤ ਨੂੰ ਆਰੰਭ ਨਾਲ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਨੌਬੇ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਤੇਰ੍ਹਾਂ ਸੌ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਵੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਦੋਵੇਂ 508 ਵਿੱਚ "ਰੋਜ਼ਾਨਾ" ਦੇ ਹਟਾਏ ਜਾਣ ਨਾਲ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। "ਰੋਜ਼ਾਨਾ" ਦੇ ਹਟਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਅਰਥ 538 ਵਿੱਚ ਪਾਪਾਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਉਭਾਰ ਵਿਰੁੱਧ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਦੇ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣ ਨਾਲ ਹੈ। 538 ਵਿੱਚ ਪਾਪਾਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਿੰਹਾਸਨ ਉੱਤੇ ਬਿਠਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਕਰਮਣ-ਕਾਲ ਸੀ, ਫਿਰ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲ 1798 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਰਾਜ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਰਾਜ ਤੱਕ ਦੇ ਇਸ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸੰਕਰਮਣ-ਕਾਲ ਨਾਲ ਪਾਪਾਈ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ 1798 ਵਿੱਚ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਛੇਵੇਂ ਰਾਜ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਿੰਹਾਸਨ ਉੱਤੇ ਬਿਠਾਏ ਜਾਣ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਅੰਤ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਇੱਕ ਰਾਜ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਰਾਜ ਵੱਲ ਸੰਕਰਮਣ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਨੌਬੇ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਵੀ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਇੱਕ ਰਾਜ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਰਾਜ ਵੱਲ ਸੰਕਰਮਣ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪੰਜ ਸੌ ਅੱਠ ਵਿੱਚ "ਨਿਰੰਤਰ" ਦੇ ਹਟਾਏ ਜਾਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਪੈਂਤੀ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ 1843 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਅਤੇ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਨਿੱਤ ਦੀ ਬਲੀ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਘਿਣਾਉਣੀ ਵਸਤੂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਸੌ ਨੌਬੇ ਦਿਨ ਹੋਣਗੇ। ਪੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਪੈਂਤੀ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ 12:11, 12.

ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ 1843 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਤਦ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ "ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ" ਹੋਵੇਗੀ ਉਹ ਧੰਨ ਹੋਣਗੇ। ਭੈਣ ਵ੍ਰਾਈਟ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ।

"ਧੰਨ ਹਨ ਉਹ ਅੱਖਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਵੇਖੀਆਂ ਜੋ 1843 ਅਤੇ 1844 ਵਿੱਚ ਵੇਖੀਆਂ ਗਈਆਂ।"

"ਸੁਨੇਹਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਸੁਨੇਹੇ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਿਆਂ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਪੂਰੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ; ਸਮਾਪਤੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਸੁਨੇਹਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਪੁਕਾਰ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਦ ਦਾਨੀਏਲ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਲਈ।"

Manuscript Releases, volume 21, 437.

ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਬੁੱਤਪਰਸਤੀ ਦੇ ਧਰਮ ਤੋਂ ਪਾਪਾਈਵਾਦ ਦੇ ਧਰਮ ਵੱਲ ਇਕ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਤੋਂ ਮਿਲਰਾਈਟ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਵੱਲ ਇਕ ਤਬਦੀਲੀ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਉਹ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਜੋ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸੱਚਾਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਸਭ ਸਮੇਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ 8:14 ਦੇ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ। ਉਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ, ਪਰ ਤਰਕਸੰਗਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤੱਥ ਸੱਚ ਹੈ; ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਵੇਲੇ ਮੇਰਾ ਮੁੱਖ ਬਿੰਦੂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਲੇਖ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤੀ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਫਿਲਹਾਲ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ।

ਈ.ਪੂ. 677 ਵਿੱਚ ਯਹੂਦਾ ਦੀ "ਮਹਿਮਾਮਈ ਧਰਤੀ" ਦਾ ਚਰਮਰਾ ਕੇ ਛਿੱਤਰ-ਬਿੱਤਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ਦਾਨੀਏਲ 8:13, 14 ਵਿੱਚ "ਸੈਨਾ" ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੋਂਦੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਮਹਿਮਾਮਈ ਧਰਤੀ, ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ, ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਪਦਾਂ ਵਿੱਚ ਉਲਲੇਖਿਤ ਤੇਈਂ ਸੌ ਸਾਲ ਈ.ਪੂ. 457 ਵਿੱਚ ਆਰੰਭ ਹੋਏ, ਅਤੇ "ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ" ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੋਂਦੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਜਣੇ ਨੂੰ ਬੋਲਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਵਿੱਤਰ ਜਣੇ ਨੇ ਉਸ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਪਵਿੱਤਰ ਜਣੇ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਆਖਿਆ, "ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੀ ਬਲੀ ਸੰਬੰਧੀ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ, ਅਤੇ ਉਜਾੜ ਪਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ, ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦੇਹਾਂ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠਾਂ ਰੌਂਦਿਆਂ ਜਾਣ ਲਈ, ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰਹੇਗਾ?" ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਖਿਆ, "ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ; ਤਦ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।" ਦਾਨੀਏਲ 8:13, 14.

ਈਸਾ ਪੂਰਵ 677 ਅਤੇ ਈਸਾ ਪੂਰਵ 457 ਉਹ ਤਾਰੀਖਾਂ ਹਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਰਾਹੀਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸੈਨਿਕ ਦਲ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੇਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਮੁੜ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤਾ। ਈਸਾ ਪੂਰਵ 677 ਅਤੇ ਈਸਾ ਪੂਰਵ 457 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੇ ਦੋ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲ ਇੱਕ ਅਜੇਹੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇੱਕ ਅਜੇਹਾ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਚਾਨਣ ਦੇ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਚਾਨਣ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦਾ ਚਾਨਣ ਚਮਕਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਚਾਨਣ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੈਨਿਕ ਦਲ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।

ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੇਖਾ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਸ਼ੈਤਾਨ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਵੱਲੋਂ ਲੜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਤਿੰਨ-ਪੱਖੀ ਲੜਾਈਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ, 1611 ਦੀ King James Bible ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਠੀਕ ਦੋ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, 1831 ਵਿੱਚ, William Miller ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ:

"ਨੌਂ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਇਸ ਗੱਲ ਲਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਉਹ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਇਹ ਆਸ ਰੱਖਦਿਆਂ ਕਿ ਕੋਈ ਮੰਨਿਆ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਉੱਧਾਰਕ ਦੀ ਇਸ ਸੁਖਦਾਈ ਖ਼ਬਰ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਡੀਕ ਕਰਦਿਆਂ, ਉਸ ਨੇ

ਕੇਵਲ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਹੀ ਸਾਬਤ ਕੀਤੀ; ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਇਹ ਨਾਮ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਮਰ ਰਹੇ ਸਨ। 1831 ਵਿੱਚ ਮਿਲਰ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ।” Steven Haskell, *The Seer of Patmos*, 77.

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਰਚਨਾ ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਮੂਲ ਪਾਠਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ 1611 ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਬਾਈਬਲ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਦੂਤ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਥਿਤ, ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤ ਕੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਉਤਪੰਨ ਕਰੇ। 1831 ਵਿੱਚ, ਮਿਲਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਔਪਚਾਰਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਔਪਚਾਰਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹਰ ਸੁਧਾਰਕ ਅੰਦੋਲਨ ਵਿੱਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਔਪਚਾਰਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਿਲਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼, ਅਰਥਾਤ ਨਿਆਂ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਣ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼, ਦੋ ਸੌ ਬਾਈ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਮਾਂ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਪੂਯੋਗ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਰਥਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਛੇਵੇਂ ਰਾਜ—ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ—ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ।

1996 ਵਿੱਚ, ਫਿਊਚਰ ਫੋਰ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼, ਜੋ 1989 ਵਿੱਚ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ—ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਜੋ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਘਾਤਕ ਘਾਵ ਦੀ ਚੰਗਿਆਈ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਸੀ—*The Time of the End* ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਪੱਤਰਿਕਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਧੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵਿਧੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦੇ ਹੋਰ ਵਿਕਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ। 1996 ਵਿੱਚ, 1776 ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਦੋ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿਧੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਵਿਕਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਛੇਵੇਂ ਰਾਜ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਰਿਪਬਲਿਕਨ ਸਿੰਗ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸਿੰਗ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਅਤਿਅਵਸ਼ਕ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸਿੰਗ ਕੌਣ ਹੈ ਅਤੇ ਕੌਣ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਯਤਨ ਕਰ, ਅਜਿਹਾ ਕਾਰੀਗਰ ਜੋ ਲੱਜਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਅਤੇ ਜੋ ਸੱਚ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੰਡਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ਅਤੇ ਵਿਅਰਥ ਬਕਵਾਸ ਤੋਂ ਬਚ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੋਰ ਵੱਧ ਅਧਰਮ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਣਗੀਆਂ। 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:15, 16.